

Střípky z historie: Jak naše maminka nám doma založila Nedělní školu 1885

Josef Novotný vypráví o založení Nedělní školy v rodině Jindřicha Novotného.

Ročník IV. Dne 20. června 1925. Číslo 7-8.

NEDĚLNÍ BESÍDKA

Časopis věnovaný rodičům, učitelům a čtenářům Bible

Vydává Svaz Nedělních škol v Praze	Zodpovědný redaktor: A. Novotný, Hradec Král. 628.	Administrace: Hradec Králové 529.
--	--	---

Předplatné 20 Kč. Pro členy Svazu zdarma.

Historie

1885

Jak naše maminka nám doma založila Nedělní školu

Střípky z historie

Jak naše maminka nám doma založila Nedělní školu 1885

Ročník IV. Dne 20. června 1925. Číslo 7-8.

NEDĚLNÍ BESÍDKA

Časopis věnovaný rodičům, učitelům a čtenářům Bible

Vydává Svaz Nedělních škol v Praze	Zodpovědný redaktor: A. Novotný, Hradec Král. 628.	Administrace: Hradec Králové 529.
--	--	---

Předplatné 20 Kč. Pro členy Svazu zdarma.

Josef Novotný:

Jak naše maminka nám doma založila Nedělní školu.

Před čtyřiceti léty nebylo Nedělních škol, nebo snad jen tolik, co by na jedné ruce spočítal. Tehdy začínal náš tatínek „přestupové hnutí“ v katolické církvi, t. j. vědomě pracoval misijně na katolících, aby je zachránil ze zajetí babylonského, kam se jejich předkové dostali nedobrovolně a získával je pro království Boží.

Naše maminka znala Nedělní školu a Sdružení mládeže ze Škotska, kde pobyla s tatínkem na studiích nějakou dobu a tak toužila, aby obě požehnané organizace zapustily kořeny i u nás. A protože tatínek s maminkou začínali misijní práci skoro sami, začala maminka i s Nedělní školou i se Sdružením mládeže doma. Nás dětí bylo šest a to stačilo zatím i na Nedělní školu i Sdružení mládeže.

Začala kteréhosi nedělního odpoledne po obědě. Měli jsme doma starou rodinnou lenošku, zachovalou, širokou a teplou, jako hnízdečko, že jsme se skoro všichni i s maminkou do ní vešli. Maminka si usedla uprostřed a my děti jsme posedali kolem, jak to jen šlo: nejmladší vždy mamince na klín a tomu jsme záviděli, někteří pak na opěradla, jiní kolem na nízkých stoličkách. Maminka měla na kolenou otevřenou velkou rodinnou bibli, nějakou obrázkovou knížku a zpěvník. Zpívali jsme, četli, modlili se a maminka vyprávěla. Slyšel jsem za život nejednu dovednou recitátorku, avšak nepamatuji se, že by někdo dovedl tak úspěšně vyprávět, jako naše maminka. Nebylo to theatrální přednášení, nýbrž vědomé vlévání duchovního bohatství do našich malých srdcí. Přes to, že jsme byli malí, cítili jsme určitě, že vypravovatelka věří a žije to, co nám vyprávěla. A nerozpakuji se vyznat, že tyto tiché chvíle kolem naší maminky a světlo vržené jí na knihu knih nábožensky mělo pro mne větší cenu, než čtyřleté odborné bohoslovecké školení. My jsme tehdy také sotva dýchali a oči s maminky nespouštěli. A nikdy nám nebyla naše Nedělní škola tuze dlouhá, naopak vždy jsme žebrouli, aby maminka pokračovala. Vhodné obrázky pak šťastně doplnily živé vypravování.

Těmto prvním tichým chvílím kolem maminky, které byly jakousi šťastnou kombinací Nedělní školy a Sdružení mládeže, jsme říkali „hodinka“. A to pojmenování se nám tak zalíbilo, že dlouho nejen mladí, nýbrž i staří říkali „hodinka“ i bohoslužbám pro dospělé. „Půjdeme do hodinky,“ říkali.

Naše nedělní „hodinka“ se nám tak zalíbila, že jsme maminku přinutili, aby ji rozšířila i na všední dny. Každý den po obědě jsme maminku vedli za ruce k naší lenošce a prosili, aby nám udělala „hodinku“. A ke cti maminčině musím říci, že ač byla znamenitá hospodyně, duchovní potrava pro nás jí byla přednější

než ona tělesná a že umývání nádobí a jiné záležitosti kuchyně musily počkat, až nás duchovně nasýtí. A tak jsme vlastně měli sedm dnů Páně do týdne. Tohle snad byla jedinečná Nedělní škola v Československu a snad vůbec na světě, která se konala sedmkrát za týden a proměňovala všední dny ve sváteční. Jediná záhada mi zůstává nerozřešena: kde maminka brala tolik látky a že si naši pozornost a zájem udržela. Měla sice cenné zkušenosti ze své činnosti učitelské, když za svobodna působila v evangelické opatrovně v Lečicích, avšak nebylo lehkou věcí denně vynášet nové a nové poklady pro hladová malá srdce.

Přirozeno je, že nás brzy bylo víc než jen šest. Tatínkův misijní rozpínavý duch zasáhl nás i v Nedělní škole. Zvali jsme katolické děti z okolí. A bylo zle. Pamatuji se dobře, jak mi jednou jeden z mých malých katolických spolužáků ukazoval své ruce s modrými pruhy a na mou otázku odpovídal, že mu to učinil katolický katecheta ve škole rákoskou, když se dověděl, že chlapec chodí k nám do Nedělní školy. A hoch přišel přece zas! Ba stal se případ, že jeden chlapec zaplatil svým životem, že se odvážil k nám do Nedělní školy. Katolický katecheta v rozčilení do chlapce vrazil, až narazil na velká kachlová kamna a to je počátkem dlouhé choroby, která končila smrtí. Chlapec totiž nechtěl slíbit, že už k nám do Nedělní školy nepůjde. Kolik dětského neznámého a nedoceněného hrdinství, ba mučednictví zdobí tuto dobu začátků Nedělních škol v Československu!

Nedělní škola se od Sdružení později oddělila a obě organizace rychle vzrostly počtem i prostředky — avšak nám pamětníkům těch prvých začátků zůstanou naše „hodinky“ kolem maminky vždy nezapomenutelné a rádi i vděčně vyznáváme, že tehdy se naše duchovní studnice nejvíce napojily.

Starou lenošku zdědil náš mazánek, ten nejmladší, kterému jsme vždy záviděli, že je mamince na klíně. Dnes už dávno mazánkem není, ale kdykoliv ho navštívím, vidím lenošku, s památnou pietou usedám do ní, bezděky se ponořuji do vzpomínek na dávná šťastná dětská léta, přeji si, aby znovu požehnání maminiho na mě spočinulo, ruce spínám a děkuji Nebeskému Pastýři, že kdysi mi poslal maminku, která nad jiné rozuměla Jeho rozkazu „Pasiž beránky mé!“

časopis *Nedělní besídka*, ročník IV, číslo 7 - 8, 20. června 1925, str. 170 - 171

Štěpán Křivánek

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)